

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 158/21

Luxemburg, 16 september 2021

Arrest in zaak C-337/19 P

Commissie/België en Magnetrol International

Belastingvrijstellingen die België via rulings aan multinationale ondernemingen verleent: de Commissie heeft terecht vastgesteld dat het gaat om een steunregeling

Het Hof vernietigt het arrest van het Gerecht van 14 februari 2019 en verwijst de zaak terug naar het Gerecht, dat uitspraak moet doen over andere aspecten van de zaak

Sinds 2005 paste België een vrijstellingsregeling toe voor overwinst van Belgische entiteiten die deel uitmaken van multinationale groepen van ondernemingen. Deze entiteiten kwamen in aanmerking voor een voorafgaande beslissing (*ruling*) van de Belgische fiscus wanneer zij konden aantonen dat er sprake was van een nieuwe situatie, zoals bijvoorbeeld een reorganisatie waarbij de *central entrepreneur* naar België wordt verplaatst, jobcreatie of investeringen. In dit verband werd vrijstelling van vennootschapsbelasting toegekend voor winst die kon worden beschouwd als „overwinst”, omdat deze hoger was dan de winst die in soortgelijke omstandigheden door vergelijkbare zelfstandige entiteiten zou zijn behaald.

In 2016 heeft de Commissie vastgesteld dat deze vrijstellingsregeling voor overwinst een onrechtmatige en met de interne markt onverenigbare staatssteunregeling vormde¹ en heeft zij bevolen dat de verleende steun van de 55 begunstigde ondernemingen, waaronder Magnetrol International, zou worden teruggevorderd. België en Magnetrol International hebben bij het Gerecht van de Europese Unie beroep ingesteld om het besluit van de Commissie nietig te laten verklaren.

Op 14 februari 2019 heeft het Gerecht het besluit van de Commissie nietig verklaard. Het heeft met name vastgesteld dat de Commissie ten onrechte tot de slotsom was gekomen dat de vrijstellingsregeling voor overwinst geen verdere uitvoeringsmaatregelen vereiste en dus een „steunregeling” in de zin van verordening 2015/1589 was². Het Gerecht heeft ook het betoog van de Commissie dat er sprake was van een „stelselmatige benadering” van de Belgische fiscus, van de hand gewezen.

Op 24 april 2019 heeft de Commissie hogere voorziening ingesteld bij het Hof van Justitie. Volgens de Commissie heeft het Gerecht de definitie van een „steunregeling” onjuist uitgelegd.

In zijn arrest van vandaag herinnert het Hof eraan dat aan drie voorwaarden moet zijn voldaan om een overheidsmaatregel als steunregeling te kunnen kwalificeren. Ten eerste moet er op grond van een regeling individuele steun kunnen worden toegekend aan ondernemingen. Ten tweede moet die steun worden toegekend zonder dat hiervoor verdere uitvoeringsmaatregelen vereist zijn. Ten derde moeten de ondernemingen waaraan mogelijk individuele steun wordt toegekend, „op algemene en abstracte wijze” worden omschreven.

Wat om te beginnen de **eerste** voorwaarde betreft, verduidelijkt het Hof het begrip „regeling”: deze term kan wel degelijk ook verwijzen naar een vaste administratieve praktijk van de autoriteiten van een lidstaat, wanneer deze praktijk een „stelselmatige benadering” aan het licht brengt.

¹ Besluit (EU) 2016/1699 van 11 januari 2016 betreffende de staatssteunregeling inzake vrijstelling van overwinst SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) door België ten uitvoer gelegd (PB 2016, L 260, blz. 61).

² Artikel 1, onder d), van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 [VWEU] (PB 2015, L 248, blz. 9).

Het Gerecht heeft weliswaar vastgesteld dat de rechtsgrondslag van de betrokken regeling niet alleen uit een bepaling van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 92)³ voortvloeide maar ook uit de wijze waarop die bepaling door de Belgische fiscus werd toegepast, maar het heeft niet alle consequenties uit die vaststelling getrokken. In het bijzonder heeft het Gerecht er geen rekening mee gehouden dat de Commissie deze toepassing niet alleen heeft afgeleid uit bepaalde handelingen⁴, maar ook uit een stelselmatige benadering van de autoriteiten.

Het Gerecht heeft zich daarentegen gebaseerd op de onjuiste premisse dat de omstandigheid dat sommige van de belangrijkste elementen van de betrokken regeling niet bleken uit die handelingen, maar uit de *rulings* zelf, betekende dat die handelingen noodzakelijkerwijs nog uitvoeringsmaatregelen vereisten.

Bijgevolg **heeft het Gerecht**, door in zijn analyse alleen rekening te houden met voormelde normatieve handelingen, **de term „regeling” onjuist toegepast**.

Wat vervolgens de **tweede** voorwaarde betreft om te kunnen spreken van een „steunregeling”, namelijk dat er geen „verdere uitvoeringsmaatregelen” nodig zijn, herinnert het Hof eraan dat de beoordeling van deze vraag onlosmakelijk verbonden is met de bepaling van de „regeling” waarop de vermeende steunregeling is gebaseerd.

Bij dat onderzoek heeft het Gerecht er geen rekening mee gehouden dat een van de wezenlijke kenmerken van de betrokken regeling was dat de Belgische fiscus stelselmatig vrijstelling voor overwinst had verleend wanneer aan de voorwaarden was voldaan.

Anders dan het Gerecht heeft geoordeeld, kon de vaststelling van een dergelijke stelselmatige praktijk evenwel relevant zijn om in voorkomend geval aan te tonen dat de fiscus in werkelijkheid niet over een beoordelingsmarge beschikte.

Wat betreft de **derde** voorwaarde voor het bestaan van een „steunregeling”, namelijk dat de begunstigden van de vrijstellingsregeling voor overwinst „op algemene en abstracte wijze” zijn omschreven, merkt het Hof op dat ook deze vraag onlosmakelijk verbonden is met de eerste twee voorwaarden inzake het bestaan van een „regeling” respectievelijk het ontbreken van „[verdere] uitvoeringsmaatregelen”. De onjuiste rechtsopvattingen waarvan het Gerecht blijk heeft gegeven met betrekking tot de eerste twee voorwaarden, hebben er dus toe geleid dat het Gerecht de omschrijving van de begunstigden van de vrijstelling voor overwinst onjuist heeft beoordeeld.

Het Hof komt derhalve tot de conclusie dat het Gerecht het recht op meerdere punten onjuist heeft opgevat. Wat voorts het bewijs van het bestaan van een „stelselmatige benadering” betreft, is het Hof van oordeel dat de door de Commissie onderzochte steekproef van rulings (22 evenwichtig geselecteerde rulings op een totaal van 66), naar haar aard representatief kan zijn voor de „stelselmatige benadering” die de Belgische fiscus heeft gevolgd.

Het Hof vernietigt dus het arrest van het Gerecht. Daarentegen stelt het Hof vast dat nog geen uitspraak kan worden gedaan over de middelen waarmee in wezen wordt aangevoerd dat de vrijstelling voor overwinst ten onrechte is aangemerkt als staatssteun, met name omdat er geen sprake was van enig voordeel of van selectiviteit, en evenmin over de middelen waarin met name wordt gesteld dat het legaliteitsbeginsel en het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen zijn geschonden omdat ten onrechte is bevolen om de vermeende steun, onder meer van de groepen waartoe de begunstigden van die steun behoren, terug te vorderen. Het Hof verwijst de zaak bijgevolg terug naar het Gerecht, dat uitspraak moet doen over deze aspecten van de zaak.

³ Artikel 185, § 2, onder b), WIB 92.

⁴ Te weten artikel 185, § 2, onder b), WIB 92, de memorie van toelichting bij de wet van 21 juni 2004, de circulaire van 4 juli 2006 en de antwoorden van de minister van Financiën op parlementaire vragen over de toepassing van artikel 185, § 2, onder b), WIB 92.

NOTA BENE: Bij het Hof van Justitie kan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld tegen een arrest of een beschikking van het Gerecht. In beginsel heeft de hogere voorziening geen opschortende werking. Indien de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond is, vernietigt het Hof de beslissing van het Gerecht. Ingeval de zaak in staat van wijzen is, kan het Hof de zaak zelf afdoen. In het omgekeerde geval verwijst het de zaak naar het Gerecht, dat aan de door het Hof in het kader van de hogere voorziening gegeven beslissing is gebonden.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106